

ституционализира от действителен съдебен процес; догадка за рисковете и щетите около играта “колко съм ужасен” прозвучава още в решаването на Христофоров като адвокат - чувството на разследван е другото, травматичното лице на себелюбуването в демонични пози). Според Мешеков тази поезия *-ни за миг не свързва [любовта] с копнеж за рожбата, детето, като символ на живот*³. В разлистваните страници наистина присъстват специфично екстремизирани изображения на женствеността. Онова, което ги сближава, е, че крайните ѝ версии - девственост и вертепна блудност, не са мислими като “нормални” синоними на майчинството. При известна некоректност на аналогията би могло да се подозира, че втрещаването в точно тези лица на жената е управлявано от алогичната логика на безплодния мъж, изписана в “Саломе”:

Наистина, вие сте бездетна. - Аз съм бездетна, аз. И вие казвате това, вие, който постоянно се взира в дъщеря ми, вие, който искахте да я накарате да играе за ваше удоволствие. Смешно е да казвате това. Аз имах едно дете. Вие винаги не сте имал дете, нито даже с някоя от Вашите робини. Вие сте бездетен, а - не аз. - *Млъкнете*. Аз ви казвам, че сте бездетна. Вие *не* ми родихте дете и пророкът казва, че нашият брак не е истински брак. Той казва, че това е кръвосмесителен брак, един брак, който ще донесе нещастия, V, 86⁴.

В едно от писмата си до поета Лора патетично говори за “нашите синове”, Мила от онази пиеса настойчиво очаква своето майчинство. Волята им за размножаване е покушение срещу особеното, доказващо гения като гений. Той не може да не се разбунтува срещу свеждането му до баща на децата им. По протежение на всички любовности в живеенето и писането “Яворов” се напипва твърдата линия на неприемане спрямо женското като реалност, като скрит или открито заявен проект за битие.

3. Мешеков, И. П. К. Яворов - поет богоборец. В: Есета. Статии. Студии. Рецензии. С., 1989, с. 541.

4. “Безплоден съпруг - бездетен брак - нещастие - съпруга, раждаща от друг” е ситуацията формула, която произвежда “Когато гръм удари...” Причините, поради които Яворов разправял, че в “истинската история” той е Витанов, т.е. баща на детето на някаква жена на някакъв стерилен, могат да се коментират в предсказуема от контекста на тази работа посока.